

Arrest

nr. 195 555 van 27 november 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 augustus 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. RECTOR die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 2 augustus 2017 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.2. Eveneens op 2 augustus 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar. Deze beslissing, die op dezelfde datum aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

Aan de Heer [...]

*wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten
volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.
De beslissing tot verwijdering van 02/08/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod*

REDEN VAN DE BESLISSING:

*Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15
december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering
van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- ☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

*Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.
Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.*

*Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart. (PV DE.69.F.0003248/2017 van de politie zone van
DAC-SPN Scheepvaartpolitie Antwerpen*

*Gezien het winstgevend karakter van dit feit, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag
geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe
vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole
en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 3 jaar
proportioneel.[...]"*

Dit is de bestreden beslissing.

1.3. Op 12 augustus 2017 werd verzoeker verwijderd van het grondgebied.

2. Onderzoek van het beroep.

*2.1. Verzoeker voert in wat kan worden beschouwd als een enig middel, de schending aan van het
motiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.*

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

*Bij het nemen van haar beslissingen dient verweester rekening te houden met een heel aantal
wettelijke bepalingen, verdragsbepalingen, alsook beginselen (van behoorlijk bestuur).*

*Verzoeker is van oordeel dat verweester nagelaten heeft alle toepasselijke bepalingen en beginselen
na te leven, reden waarom de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.*

Meer bepaald is verzoeker van oordeel dat verweester:

- Het motiveringsbeginsel,*
- Het redelijkheidsbeginsel, en*
- Het zorgvuldigheidsbeginsel.*

B. Schending van de motiveringsplicht

*1. De gemachtigde moet zijn beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze motiveren
(R.v.V., arrest nr. 92 227 dd. 27.11.2012).*

*2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht voorzien in bovengenoemde bepalingen heeft tot doel de
vreemdeling in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing*

heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dus de beslissing op een afdoende wijze te motiveren (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2. De materiële motiveringsplicht houdt dan weer in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven.

Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

3. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vereist dat bij het opleggen van een inreisverbod rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

4. Verweerster laat echter na dit te doen.

Uit de motivering van het inreisverbod blijkt duidelijk dat zij geen rekening heeft gehouden met de economische situatie in MOLDAVIË en de persoonlijke gevolgen die verzoeker daarvan ondervindt (onmogelijkheid om job te vinden en gezin te onderhouden).

5. Het klopt dat artikel 74/11 §1 bepaalt dat een inreisverbod van maximum 3 jaar kan worden opgelegd.

Verweerster verduidelijkt niet waarom zij ervoor kiest om een inreisverbod van 3 jaar op te leggen, in plaats van een met een geldigheidsduur van 2 jaar, 1 jaar of enkele maanden.

Nochtans bestaat er wel degelijk een significant verschil tussen een inreisverbod van bijvoorbeeld 2 maanden en een van 2 jaar.

Voor verzoeker is dit een wereld van verschil.

6. In dit kader dient tevens vermeld dat verweerster ten onrechte de indruk tracht te werken dat verzoeker een zwartwerker is en op die manier de openbare orde zou hebben geschaad.

Verzoeker was op zoek naar een werkgever die hem de nodige papieren zou kunnen bezorgen om in BELGIË aan de slag te gaan op een latere datum.

Verzoeker had echter nog geen werk gevonden.

Hij heeft geen dag gewerkt in BELGIË en heeft hier dus ook geen euro verdiend.

7. Tenslotte dient benadrukt dat verzoeker niet rijk is geworden van zijn reis naar BELGIË, in tegendeel. Het heeft hem geen cent opgeleverd.

Ook zijn vorige reizen naar het buitenland hebben hem waren niet zo lucratief als verweerster laat uitschijnen. De reizen hebben juist voldoende opgeleverd om verzoeker in staat te stellen zijn gezin in MOLDAVIË te onderhouden.

C. Schending van het redelijkheidsbeginsel

1. Elke discretionaire bevoegdheid heeft de redelijkheid tot grens.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

2. De duur van een inreisverbod moet evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

In casu heeft verweerster deze balans duidelijk niet gerespecteerd.

Verweerster heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door (de samenloop) van de omstandigheden te negeren en alsnog te besluiten tot de aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een inreisverbod van 3 jaar (!).

Dit terwijl verzoeker amper enkele tientallen dagen op het grondgebied verbleef en bovendien financiële problemen ondervindt in zijn land van herkomst die hem ertoe hebben genoopt zijn gezin achter te laten en op zoek te gaan naar werk in het buitenland.

D. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert verder dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

2. Hierboven werd reeds uiteengezet dat verweerster, geen rekening heeft gehouden met de korte verblijfsduur van verzoeker op het Belgische grondgebied, alsook de problemen in zijn land van herkomst.

Indien verweerster op zorgvuldige wijze had gehandeld, en verzoeker had gevraagd om duidelijkheid te verschaffen aangaande haar verblijfsduur op het Belgische grondgebied en de reden van haar aanwezigheid op het Belgische grondgebied, dan had zij ontegensprekelijk vastgesteld dat er geen reden is om een inreisverbod op te leggen, laat staan één met een geldigheidsduur van 3 jaar.

3. Verweerster heeft in strijd met het zorgvuldigheidbeginsel nagelaten om dit alles in rekening te brengen."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gesteld dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod omdat voor vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan. Hierbij wordt aangegeven dat verzoeker zich niet heeft aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden, dat hij geen gekend of vast verblijfsadres heeft en dat hij niet in het bezit is van een arbeidskaart/beroepskaart. Verder wordt gemotiveerd waarom in casu een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar wordt opgelegd, met name omdat verzoeker niet heeft getwijfeld op illegale

wijze in België te verblijven en zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Er wordt gemotiveerd dat, gelet op deze elementen en het belang van de immigratiecontrole en de bescherming van de economische en sociale belangen, een geldingsduur van drie jaar proportioneel is. Verzoeker kan dan ook niet zonder meer voorhouden als zou er geen verduidelijking in de bestreden beslissing zijn opgenomen waarom verweerder opteert voor een inreisverbod van drie jaar. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet. De inhoudelijke kritiek op de motieven wordt verder behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

2.4. Verzoeker betoogt in essentie dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn individuele situatie en wijst erop dat hij zich, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt gesteld, niet schuldig heeft gemaakt aan zwartwerk.

2.5. De bestreden beslissing verwijst naar PV DE.69.F.0003248/2017 van de politie zone van DAC-SPN Scheepvaartpolitie Antwerpen. Dit PV zit niet in het administratief dossier. De Raad stelt echter vast dat zich in het administratief dossier wel een *“Administratief verslag: zwartwerk”* bevindt dat eveneens werd opgesteld door agenten van de politiezone DAC-SPN Scheepvaartpolitie Antwerpen op 2 augustus 2017. Hieruit blijkt dat verzoeker in het kader van een politiecontrole op heterdaad werd betrapt op zwartwerk als chauffeur van een vrachtwagen die toebehoort aan iemand anders. Uit deze vaststellingen blijkt genoegzaam dat verzoeker aldus niet louter op zoek was naar een werkgever die hem de nodige papieren zou kunnen bezorgen om in België aan de slag te gaan op een latere datum, zoals hij thans in zijn verzoekschrift voorhoudt, doch dat verzoeker reeds daadwerkelijk werkte en dit zonder te beschikken over de daartoe vereiste machtiging. Het betoog van verzoeker – dat ook niet meer is dan een bloot betoog – dat hij nog geen loon zou hebben ontvangen en ervan derhalve *“niet rijk is geworden”*, doet geen afbreuk aan de vaststellingen inzake het verrichten van werk zonder over de daartoe vereiste machtiging te beschikken. Waar verzoeker nogmaals benadrukt dat zijn reis naar België, net zoals zijn vorige reizen naar het buitenland, niet zo lucratief waren, wijst de Raad erop dat dit ook beperkt blijft tot een loutere bewering. Bovendien werd, in het kader van de bepaling van de geldingsduur van het inreisverbod, niet zozeer het winstgevend karakter van de gepleegde feiten benadrukt, doch wel werd er in deze gewezen op de noodzakelijkheid van het beschermen van de economische en sociale belangen van de staat, waarbij kan worden opgemerkt dat het niet als kennelijk onredelijk kan bestempeld worden dat verwerende partij van oordeel is dat het verrichten van zwartwerk deze belangen daadwerkelijk ondermijnt. Verzoeker kan zich thans ook niet dienstig beklagen aangaande de gevolgen die het inreisverbod teweegbrengen voor de mogelijkheid om opnieuw een job te vinden, daar hij er zelf voor opteerde de Belgische arbeidswetgeving naast zich neer te leggen. Waar verzoeker er nog op wijst dat hij *“amper enkele tientallen dagen op het grondgebied verbleef”* dient de Raad op te merken dat dit geen steun vindt in verzoekers paspoort, waarvan zich in het administratief dossier een kopie bevindt. Hierop is immers een binnenkomststempel van de luchthaven te Brussel terug te vinden op datum van 11 juni 2017. Aldus verbleef verzoeker op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing reeds meer dan een maand op het Belgisch grondgebied. Zoals in de bestreden beslissing werd opgemerkt, is verzoeker bovendien in gebreke gebleven zijn aanwezigheid op het Belgische grondgebied te melden bij de Belgische autoriteiten. In deze omstandigheden kan van verweerder dan ook niet worden verwacht dat hij rekening zou houden met de vermeende korte verblijfsduur op het Belgische grondgebied. Waar verzoeker nog aangeeft dat geen rekening werd gehouden met de economische situatie in Moldavië en de persoonlijke gevolgen hiervan voor verzoeker, wijst de Raad erop dat niet kan worden ingezien waarom verweerder hiermee rekening diende te houden. Van verwerende partij kan bezwaarlijk worden verwacht dat ze zich onthoudt van het opleggen van een inreisverbod om een vreemdeling in wiens thuisland de economische situatie niet rooskleurig is

de kans te bieden dit te compenseren via zwartwerk in België. Louter volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat het verzoeker vrijstaat om, vanuit zijn herkomstland, een verzoek tot opschorting of opheffing van het inreisverbod in te dienen omwille van humanitaire redenen, dan wel – nadat twee derde van de geldigheidsduur is verstreken – omwille van professionele redenen.

2.6. Gelet op bovenstaande toont verzoeker niet aan dat verweerder in casu zijn discretionaire bevoegdheid om, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van de zaak, de termijn van het inreisverbod vast te stellen, op kennelijk onredelijke wijze heeft aangewend. De loutere overtuiging van verzoeker dat de bestreden beslissing is getroffen zonder respect voor de balans tussen de duur van het inreisverbod en het doel of de reden tot oplegging ervan, kan niet volstaan om de gedane beoordeling van verweerder bij het vaststellen van de geldigheidsduur van het inreisverbod aan het wankelen te brengen.

2.7. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat de in punt 1.1. bedoelde beslissing niet de bestreden beslissing is zodat verzoeker niet dienstig de schending van het redelijkheidsbeginsel kan opwerpen ten opzichte van deze beslissing.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA